

HABOS LÁSZLÓ

VERSEK

pünkösöd

távoli fuvallat olt
gyertyalángot
s lobbant fáradt parázsból
égi tüzet mártír bátorságot
lendít lábat
némít száját
csendet szítáló alkony
tör meg kenyeret s tölt bort
vértezett hit
távolságra feszített eleven-híd
nesztelen léptek
régii idők és sötét érvek
ha visszamerészkednek
engem gyöngyeiddel megköveznek

Amikor...

Amikor a sötét éjjen
átragyog egy csillag fénye,
le kell térdepelnem,
és a csendet csenddel megtisztelnem,
s hagyni, hogy kóbor lelkem
a Lelkek-Lelkéig emelkedjen.

S amikor hozzám szól a Lélek,
nem kell a végtelen égre néznom,
hisz behunytt szememmel is látom
múltam vétkeit, amit ezerszer bánok.
Csak azon az ajtón valahogy beférjek,
ahol a lelkek örök fényben élnek.

Mi végre...

Kik vagyunk,
mondd meg, testvér,
mi végre az ember?
Ha az evolúció
már nem szelektál,
ha a lélek öröktől való
kíváncsi utazó.

Kik vagyunk,
mondd meg, testvér,
mi végre az ember?
Ha a világ egyetlen istené,
s a teremtmény

nem csoda, hanem
magára hagyott elítélt.

Kik vagyunk,
mondd meg, testvér,
mi végre az ember?
Ha léte nem ajándék,
sorstalan sorsa
kínban fogant szenvedés
és reménytelen keresés.

miért kell...

miért kell
hogy folyjék vér megint
ártatlan gyermek kezéből
s egy felsajgó lélekből
ó atyám
ha megint
elfordítod tekinteted
mondd miért kell
ez ostoba játék
s miért kell
ma megint
e fájdalomba belehalnom
ha nem akarod
hogy a halál
a játék végén elragadjon

Az örökmécs-fényben

Csendet tör meg harang
s míg körbejár a persely
az örökmécs-fényben
megnyugszik a lélek.

Elcsitul gond harag
s míg megcsörren a persely
az örökmécs-fényben
megtisztul a lélek.

A templompadban hagyott
drága időért pénzt
nem kér el a révész
de átvisz túlsó partra
hol nem tör meg
csendet érces harang
hol nem csörren persely
hol az örökmécs-fényben
otthonra lel a lélek.

X-X-X-X